

A közelmúltban történt, hogy egyre többet és többször álmodom apámmal. Ott folytatjuk, ahol abbahagytuk, valamikor a nyolcvanas évek közepén. A vitánk a hatvanas évekre vezethető vissza, amikor én a kék színű kisdobos nyakkendőmet éppenhogy az úttörőknek kötelező pirosra cseréltem, mert ötödikes lettem.

Vasárnap délelőtt volt, amikor hazajöttünk a templomból. Az édesapám, amikor meglátta a nyakkendőmet a nyakamban, leült velem. „Fiam! Jól figyelj rám, mert csak egyszer mondom el, amit most hallasz.” Láttam én, hogy apám sehogy nem leli meg a mondandójának az elejét, talán azért kezdte el számomra elég furcsán a detáját.

„Tudod, fiam, amikor én annyi idős lehettem, mint te, talán egy-két évvel fiatalabb, akkor ezerkilencszáztizennyolcban lett vége az én aranykoromnak. Szinte egy csapásra, amikor a Tanácsköztársaság vezetője, Kun Béla és csapata a Szovjetunió támogatásával, bizonyos Lenin vezette bolsevikok segítségével, kikiáltották a Tanács- köztársaságot Magyarországon. Ami százharminchárom napig tartott, hála istennek, de az is sok volt, nemcsak az ország számára, de egész Nagy-Magyarország megszenvedte. Egy biztos, hogy Magyarország belerokkant. Bár százharminchárom nap után jött Horthy Miklós, aki később kormányzó lett, a fehér lován, Szegedről egészen fel Budapestig, és úgy-ahogy visszarendeződtek a dolgok, de a királyság az végleg megszűnt. Majd ezerkilencszázhuszonkettőben, Trianonban elhúzták a magyarok nótáját az akkori nagyhatalmak politikusai, a szép Nagy-Magyarország sorsát, mert lígy szétszabdalták az addig három tenger övezte .Magyarországot, hogy annyi maradt csak belőle, amennyit most tanítanak nektek” - mutatott jobb mutatóujjával a szétnyitott földrajzatlaszomban Magyarország domborzatára.

-A világot, a nagyhatalmakat nem érdekeire. hogy az ország szétdarabolásával mennyi magyar család maradt az elcsatolt határokon túl, mert tudd meg, fiam, hogy a trianoni szerződés mindennek volt mondható, csak békeszerződésnek egyáltalán nem!” És itt apám nyomatékosan, kétszer is megismételte mondandóját, ami után a szokottnál hosszabb szünetet tartott, majd fölneézett az égre, és tovább folytatta. „Azóta sem láttam a rokonaimat, és meggyőződésem, hogy én már nem érem meg azt az időt, hogy az elcsatolt Erdélyt, Felvidéket, és Újvidéket meg Ukrajna magyarul részeit valaha is visszacsatolják a magyar honhoz. Na, fiam!” És nézett körül apám, ugyanúgy, mint amikor a telepes rádiónkon a Szabad Európát - a magyarul beszélő adót - hallgatta az öregünk. Majd közelebb ült hozzám: „Tudod, fiam, én nem azt akarom mondani, hogy ne hordd a piros nyakkendőt, mert ugye most ilyen idők járnak. De ez a kommunisták zászlájának, és az ő istenüknek a színe, nem a magyaroké!”

A nyolcadik osztály végére már a KISZ - Kommunista Ifjúsági Szövetség - tagja lettem, ami olyan természetes lett az osztályom, sőt az egész iskolatársaim számára, mint az az esemény, hogy reggel nyolckor becsöngettek. Majd múltak az évek, és az én apám már nem szólt a vörösökről, mert nem tudott ellene tenni semmit az égadta világon. Csak akkor szólt, amikor már újságíróként a szocialista párt invitált a soraiba. „Na, fiam! Ha rám hallgatsz, akkor ne vedd fel ezt a vallást, mert ez nem Istentől való!” Txx sokat nem beszéltünk erről többet, de a sorsom úgy hozta, hogy nem lettem párttag. Ennek ellenére nyolcvanhéttől, amikor egyre több cikket írtunk munkatársaimmal együtt a Romano Nyevepe — első cigány újság - hasábjain többek között Kádár születésnapjáról, és nem sokkal később, hogy Grósz Károly elment Amerikába megkóstolni a hamburgert meg megízlelni a demokrácia szagát!? Ezt használta ki Pozsgay Imre, az akkori kormány egyik prominens tagja, amikor megengedte magának, hogy a rádióban bejelentse, az ezerkilencszázötvenhatos ellenforradalom az nem ellenforradalom volt, amire hivatkozva a Kádár-kormány több száz embert felakasztatott, és annál is többet hosszú börtönökre ítélt, hanem népfelkelésnek titulálta!

Apám még megélte, hogy II. János Pál pápa eljött Magyarországra. Budapestre, a Hősök terére, és több mint százezer ember előtt megcsókolta Mária országának megcsónkított szent földjét. Neki köszönhetően visszaköltözött az emberek leikébe az isteni hit által újraélesztett bátorság, nemcsak Lengyelországban, de Magyarországon is, sőt a Szovjetunió által megszállt közép-kelet-európai országok mindegyikébe. A szovjet hadsereg rabigája alól szinte vér nélkül felszabadult Magyarország is. Apám áhítattal hallgatta a pápát, majd kihúzta magát, és megjegyezte. „Na végre, hogy ide mertél jönni.” Majd szinte szónokolva buggyantak elő az eddig soha ki nem mondtak a leikéből: „Ezt a mi Mindszenty bíborosunknak kellett volna pápaként megtenni, és sokkal előbb. Hallod, fiam, amit mond ez a pápa?! Mert ezt már soha senki, még a nagy Vörös Hadsereg sem tudja megállítani. Csak erre figyeljete is oda, nemcsak te, hanem az egész ország! Egy lépést sem vissza! De egyet sem! Akkor van rá esélyetek, hogy ti és ezek az apróságok - mutatott a pici gyermekeimre, az unokáira - már jó világban nőjenek majd fel. ”

Azóta elmúlt húsz vagy huszonöt év is. Szegény öregem már huszonkét éve elment Mindszenty József druszája után, és remélhetőleg a mennyországban tovább boncolgatják az elhibázott, elmulasztott lehetőségeiket. Itt állunk megint. Egy nagy lehetőség valóra vált. Április hatodikán választott az ország. A jelenlegi kormányra, az egyhitű „aranycsaptra” bíztuk a megújuló ország jövőjét. Akik négy év alatt a halál torkából hozták vissza, mentették ki Magyarországot az eladósodásból. Ez az összeszokott „aranycsapat” az ezernyelcszáznegyvennyolcas magyar szabadságharc célkitűzéseit és hagyományait folytatva építi, szépíti és főleg őrzi és mindenekfelett visszahozta a hitünket. Nemcsak a határon belüli magyaroknak és nemzetiségeknek, de a határon túliak számára is lehetőség biztosítanak, hogy végre itthon érezik magukat a magyar hazában. ?

Egy rendhagyó történelemóra margójára

Írta: Ruva Farkas Pál

2014. május 13. kedd, 19:13 -

A szerző a Cigány írószövetség elnöke

(Forrás: Magyar Demokrata / 2014. május 7.)